

Arrest

nr. 92 901 van 4 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 3 juli 2011 het Rijk binnen en diende op 1 augustus 2011 een asielaanvraag in. Op 26 maart 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Nawab Shah, Sindh. Op 7-jarige leeftijd verhuisde u naar het dorp Chak 475 EB in de stad Burewala, Punjab. In 2002 kreeg uw broer ruzie met leden van de etnische groep "betu". Er werd gevochten en hij werd door hen geslagen. U ging naar het politiekantoor om melding te maken van de vechtpartij. In plaats van de zaak te onderzoeken, vertelde de

politie aan de mensen van de betu groep dat u hen had aangeklaagd. Ze bedreigden u en stelden dat ze u zouden vermoorden indien u hen nog eens zou aangeven. Omdat uw broer nog steeds geslagen werd, ging u toch een tweede keer naar de politie om aangifte te doen. U ging ditmaal naar een ander politiekantoor in Vihari. Toen u daar was, belde de politieagenten naar de leden van de betu groep. U werd door de politie aan hen overgeleverd en ze namen u mee naar een onbekende plaats. Daar werd u gedurende zeven maanden vastgehouden en geslagen. Na uw vrijlating kwam u te weten dat ze uw broer vermoord hadden. U besloot niet naar uw dorp terug te keren en vluchtte naar Rawalpindi. Via telefonisch contact met uw ouders vernam u dat de leden van de betu groep nog steeds naar u op zoek waren. In 2008 werd u in Rawalpindi opnieuw ontvoerd door leden van de betu groep. Er was onderlinge onenigheid tussen de ontvoerders of ze u al dan niet zouden vermoorden. Enkele dagen later werd u vrij gelaten. U vluchtte naar Quetta en vervolgens reisde u met een smokkelaar naar Griekenland. Daar moest u van de smokkelaar gedurende vijf à zes maanden druiven plukken. Vervolgens werd u door de smokkelaar naar Italië gebracht, waar u tomaten moest plukken. Uiteindelijk werd u naar België gebracht. Op 1 augustus 2011 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U legde geen documenten neer ter staving van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat de door u aangehaalde problemen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die internationale bescherming biedt aan personen die hun land van herkomst dienen te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun religie, ras, politieke overtuiging, nationaliteit of het behoren tot een sociale groep. Uit uw verklaringen blijkt immers dat de door u aangehaalde problemen louter van interpersoonlijke aard zijn en geen uitstaans hebben met één van de vijf hierboven vermelde criteria.

Evenmin zijn er redenen om u, op basis van de door u aangehaalde vluchtmotieven, de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U hebt immers niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs kan neerleggen ter staving van uw identiteit of nationaliteit. Het bewijs van identiteit maakt nochtans een essentieel element uit in iedere procedure en de asielzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Het ontbreken van een origineel identiteits- of nationaliteitsdocument houdt reeds een negatieve indicatie in met betrekking tot het asielrelaas.

Evenzeer dient te worden vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs voorlegde ter staving van de door u vernoemde vrees. De bewijslast berust in beginsel bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van enig bewijsstuk, kan de geloofwaardigheid van uw relaas enkel worden beoordeeld op basis van uw verklaringen. Omwille van onderstaande redenen kan er echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen.

U verklaarde dat u in totaal twee keer naar de politie bent gestapt. Gevraagd naar wanneer die twee keer waren, stelde u een eerste keer te zijn gegaan in 2002 toen ze uw broer sloegen en een tweede keer te zijn gegaan in de elfde maand van 2002. Eerder verklaarde u reeds dat u 10 tot 15 dagen na de eerste aangifte voor de tweede keer naar de politie ging. Ook toen u expliciet gevraagd werd hoeveel tijd er tussen de twee aangiftes zat, verklaarde u dat dit ongeveer een week was. Gevraagd of u na 2002 nog ooit naar de politie bent gestapt, antwoordde u ontkennend. Nadien verklaarde u dat u bij uw tweede aangifte door de politie werd overgeleverd aan de leden van de betu groep, die u vanuit het politiekantoor ontvoerden en gedurende zeven maanden opsloten. Na uw vrijlating kwam u te weten dat uw broer in de periode dat u vast zat werd vermoord. Wanneer u echter werd gevraagd wanneer uw broer werd vermoord, stelde u dat dit in 2005 was. Geconfronteerd met de tegenstrijdigheden in uw voorafgaande verklaringen, namelijk dat u in de elfde maand van 2002 werd ontvoerd en zeven maanden later vernam dat uw broer vermoord was en hij bijgevolg niet in 2005 kon vermoord zijn, stelde u plots dat u na de bedreigingen ten gevolge van uw eerste aangifte niet in uw dorp bleef. Pas later, toen u te weten kwam dat ze uw broer nog steeds sloegen, ging u een tweede keer klacht indienen bij de politie (zie gehoorverslag CGVS pp. 8-9). Uit drie van uw voorgaande antwoorden bleek echter dat er maximaal twee weken tussen de twee aangiftes zat (zie gehoorverslag CGVS p. 8). De vaststelling dat u na confrontatie met tegenstrijdigheden in uw verklaringen plots uw verklaringen wijzigt, doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. De verklaring van uwentwege dat de dossierbehandelaar een vergissing gemaakt zou hebben, is absoluut geen afdoende argument.

Voorts verklaarde u tijdens uw eerste gehoor bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS, ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u na uw eerste aangifte bij de politie door de leden van de betu groep werd ontvoerd. U werd gemarteld en een week later voor dood achter gelaten (zie CGVS vragenlijst punt 5).

Vreemd genoeg verwees u tijdens het gehoor op het CGVS nergens naar deze ontvoering. Meer zelfs, toen u gevraagd werd of u na het indienen van de eerste klacht problemen kende met de mensen van de betu groep verklaarde u dat ze u bedreigden. Gevraagd of ze nog iets anders zeiden of deden, antwoordde u ontkennend (zie gehoorverslag CGVS p. 9). De vaststelling dat u wederom fundamenteel tegenstrijdige verklaringen aflegde breekt nog verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

U verklaarde dat uw broer door leden van de betu groep werd vermoord en dat u zelf door hen meermaals werd ontvoerd en gemarteld. U diende echter van geen enkel van deze feiten een klacht in bij de politie. U vertrouwde de politie namelijk niet meer en de mensen van de betu groep zijn rijk en machtig en kunnen bijgevolg de politie omkopen. Evenmin hebt u ooit een advocaat gecontacteerd om iets aan uw problemen te doen. Ook zij zouden omkoopbaar zijn (zie gehoorverslag CGVS p. 11). Dergelijke argumentatie is niet aannemelijk. Aangezien het zeer ernstige feiten betreffen is het niet geloofwaardig dat u geen enkele poging zou hebben ondernomen om iets aan uw problemen te doen. Bovendien is het weinig geloofwaardig dat de Pakistaanse autoriteiten gevallen van ontvoering en moord niet of onvoldoende zouden onderzoeken.

Ten slotte merkt het CGVS op dat u, ondanks een verblijf vanaf ergens in 2010 tot juli 2011, in Italië er geen asiel aanvraag wat uw beweerde nood aan internationale bescherming verder ondermijnt (zie verklaringen DVZ vraag 17). Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat indien er al enig geloof zou kunnen worden gehecht aan uw asielrelaas, quod non, er geen enkele reden is waarom u geen gebruik zou kunnen maken van het interne vluchtalternatief. Uw problemen zijn van interpersoonlijke aard en overstijgen het lokale niveau niet. Bijgevolg bent u in de mogelijkheid om u elders in Pakistan te vestigen. U verklaarde dat men u zelfs in Rawalpindi had teruggevonden. Doordat u vanuit een telefoonwinkel in Rawalpindi naar uw ouders belde, kwamen ze er achter dat u daar verbleef (zie gehoorverslag CGVS p. 12). Eerder verklaarde u echter dat u sinds uw vertrek uit Pakistan geen contact meer hebt met uw ouders. Ze zouden namelijk eveneens gevlucht zijn ten gevolge van de problemen met de mensen van de betu groep en u zou niet weten waar ze nu zijn (zie gehoorverslag CGVS p. 4).

Geconfronteerd met de vaststelling dat indien u nu naar Pakistan zou terugkeren u uw ouders toch niet zou kunnen contacteren aangezien u hun contactgegevens niet hebt en ze bijgevolg niet zouden weten waar u zich dan zou bevinden, antwoordde u naast de kwestie. Expliciet gevraagd naar hoe de mensen van de betu groep te weten kunnen komen waar u zich bevindt als u geen contact meer hebt met uw ouders, diende u het antwoord schuldig te blijven. Er is bijgevolg geen enkele reden waarom u zich niet elders in Pakistan zou kunnen vestigen.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geregeld geplaagd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Het gaat hier echter om een uiterst lokaal conflict dat zich voornamelijk in de grensregio met Afghanistan afspeelt. Daar u niet uit deze regio afkomstig bent, is het dan ook niet aannemelijk dat dit conflict uw terugkeer naar Pakistan in de weg zou staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 vreemdelingenwet en in een tweede middel de schending van de artikelen 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van

de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker meent dat er in zijn hoofde wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging bestaat wegens politieke redenen in de zin van de Conventie van Genève. De 'betu' groep heeft verzoeker immers eerder ontvoerd en de broer van verzoeker gedood. De overheid zal verzoeker niet beschermen omdat zij niet in staat is verzoeker te beschermen zoals blijkt uit de verklaringen van verzoeker. Verzoeker meent dat "*politieke en etnische redenen spelen een rol*".

3.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker –zoals iedere burger die om een erkenning vraagt– moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

3.3. De door de commissaris-generaal correct weergegeven ernstige tegenstrijdigheden, vaagheden, omissies en onaannemelijkheden raken de kern van het relaas en zijn pertinent. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Verzoeker laat na de loutere bewering "*politieke en etnische redenen spelen een rol*" nader te verduidelijken of dit anderszins te adstrueren met objectieve en verifieerbare gegevens. Dergelijke bewering kan ook uit het administratief dossier niet blijken en verzoeker verklaarde daarbij nooit politiek actief te zijn geweest (gehoor p. 3). Het is niet omdat de problemen – voor zover al geloofwaardig, *quod non* – zouden uitgaan van een beweerde, doch niet aangetoonde etnische groep, dat deze etnisch of politiek geïnspireerd zijn. In tegendeel verzoeker haalt enkel gemeenrechtelijke feiten en gronden aan.

3.4. Verzoeker onderneemt in het verzoekschrift met betrekking tot de beoordeling van de vluchtelingenstatus geen ernstige poging om de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen te weerleggen, noch brengt hij thans argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielaanvraag, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing en het formuleren van bouteweringen, waaronder "*De politie speelt onder een hoedje met de betu-leden*", maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het relaas heeft besloten.

3.5. Evenmin verschaft verzoeker ook maar enig begin van bewijs, noch inzake zijn identiteit en nationaliteit, noch inzake zijn asielrelaas, terwijl verzoekers eigen paspoort en identiteitskaart nog in Pakistan zijn (gehoor p. 5), wat dan weer klemmt met verzoekers eerdere verklaring dat hij zijn eigen originele identiteitskaart aan de smokkelaar zou moeten geven hebben (verklaring DVZ vraag 21). De Raad ziet niet in waarom verzoeker illegaal zou vertrekken wanneer hij in het bezit is van geldige reisdocumenten en hij vroeger reeds tweemaal naar België gereisd is met een Frans visum (verklaring DVZ vraag 21). Verzoeker faalt derhalve op ernstige wijze in zijn medewerkingsplicht. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit kan hem aldus aangerekend worden en tast zijn geloofwaardigheid aan.

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.7. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. In geval van terugkeer naar zijn land van herkomst loopt hij een reëel risico om ernstige schade te lijden zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Hem terugsturen naar zijn land van herkomst maakt in elk geval een onmenselijke of vernederende behandeling uit in de zin van artikel 3 EVRM. De streek waar verzoeker uit afkomstig is, is niet stabiel en er zijn nog geregeld aanslagen die de veiligheid van verzoeker in het gedrang brengen. Verzoeker verwijst naar een website, waarop het aantal zelfmoordaanslagen in de Punjab geregistreerd staan. Verder meent verzoeker dat een terugkeer een schending zal uitmaken van de artikelen 3 EVRM en 3.1 Anti-Folterverdrag, waarbij hij tevens verwijst naar bepaalde rechtspraak van het EHRM.

4.2. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus en reikt geen specifieke argumenten aan inzake de subsidiaire bescherming. Aangezien verzoekers vluchtrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

4.3. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C- 465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van het VN Folterverdrag.

4.4. In zover verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet dient verzoeker elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land (of regio) sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (*Subject Related Briefing* "Pakistan" "Algemene Veiligheidssituatie") blijkt daarenboven dat de situatie in het binnenland van Punjab overwegend rustig is en dat, hoewel er zich in Lahore soms ook etnische, religieuze of tribale spanningen voordoen, er geen sprake is van een situatie van veralgemeend geweld. Het staat verzoeker vrij de aan het administratief dossier toegevoegde informatie te betwisten, doch het volstaat hierbij geenszins deze louter te ontkennen of tegen te spreken; verzoeker dient in deze zelf objectieve informatie aan te dragen die vermag de gegevens, analyses en conclusies uit de aan het administratief dossier toegevoegde dossier te weerleggen. Daar waar verzoeker informatie aandraagt waar uit blijkt dat, op het gehele grondgebied van Punjab, er in 2011 drie terroristische aanvallen zijn gebeurd, volstaat dit op zich geenszins om de vaststellingen uit de SRB in andere zin om te buigen. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk niet over een intern hervestigingsalternatief te beschikken.

4.5. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK